

Arrest

nr. 142 785 van 3 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 30 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 maart 2015.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. SAKHI MIR-BAZ, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 12 december 2011 het Rijk binnen en diende op 19 maart 2015 een vijfde asielaanvraag in. Op 26 maart 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Peshawar. U verklaarde Pakistan te hebben verlaten op 15 september 2011 toen u naar België reisde, waar u op 13 december 2011 een eerste asielaanvraag indiende. U haalde hierbij aan dat u Pakistan was ontvlucht uit vrees voor erewraak, omdat u er in het geheim huwde met uw geliefde Shayan Khan, die in dit verband op 8

september 2011 door uw broer en uw neef werd vermoord. Op 27 augustus 2013 werd door het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat uw asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan bij de Raad van State. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u een tweede asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 7 augustus 2014. Uw tweede asielaanvraag steunt u op dezelfde asielmotieven die u naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag uiteen hebt gezet. Ter ondersteuning van uw tweede asielaanvraag legde u een kopie van een First Information Report (FIR) en een overlijdensakte neer. Op 28 augustus 2014 oordeelde het Commissariaat-generaal dat uw tweede asielaanvraag niet in overweging kon genomen worden. Op 22 september 2014 verklaarde u zich voor een derde maal vluchteling. In deze asielaanvraag herhaalde u uw eerdere asielmotieven en vertelde u dat u in een recent telefonisch contact met uw moeder vernam dat de Taliban naar u op zoek is omwille van uw liefdeshuwelijk en uw ontsnapping naar België. U voegde eraan toe dat het niet aanvaard wordt dat een vrouw van de Pashtounse Afridi-stam alleen in België verblijft en van een culturele vereniging deel uitmaakt. Op 10/10/2014 werd deze asielaanvraag wederom niet in overweging genomen gezien u geen elementen aanhaalde die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergrootten. Op 09/01/2015 diende u een vierde asielaanvraag die op 16/01/2015 in overweging werd genomen. De nieuwe elementen die u tijdens uw huidige asielaanvraag aanhaalt, zijn het feit dat u omwille van uw verwestering risico op vervolging loopt in Pakistan. U geeft ook aan dat u omwille van uw illegaal vertrek uit Pakistan bij terugkeer door de luchthavenautoriteiten zal worden opgepakt. Voor het overige bleef u bij dezelfde motieven die tijdens uw vorige aanvragen werden behandeld. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u meerdere foto's en video's neer. Uw advocaat schreef ook een begeleidende brief. Op 12 februari 2015 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Zo kon u niet aannemelijk maken dat de foto's en video's over u, verspreid werden tot bij uw familie en was uw bewering verwesterd te zijn niet van die aard dat ze noodzaakt tot internationale bescherming. U ging in beroep tegen deze beslissing maar de RvV volgde bovenstaande beslissing.

Op 19 maart 2015 diende u een vijfde asielaanvraag in. Uw repatriëring was voorzien op 22 maart 2015. U verwijst opnieuw naar uw problemen die u reeds in het verleden aanhaalde. U verwijst net als bij uw voorgaande asielaanvraag naar foto's en video's over uw verwesterde activiteiten. U haalt nieuwe foto's en documenten aan, maar uiteindelijk voegde u enkel een attest van 'le Mimis Groupe' neer (per email op 24 maart 2015).

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw asielverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet.

Voorafgaand dient te worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien de manifeste ongeloofwaardigheid die bij u werd vastgesteld betreffende het door u verklaarde geheime huwelijk waardoor u ernstige problemen met uw familie kreeg. Zo bleek de door u neergelegde huwelijksakte vals te zijn en legde u weinig logische noch aannemelijke verklaringen af aangaande essentiële zaken in uw relaas. Betreffende de subsidiaire beschermingsstatus werd vastgesteld dat u over een volwaardig intern vluchtalternatief beschikte rekening houdende met uw opleiding en het feit dat u een zus in Islamabad had wonen. Deze beslissing werd door de Raad bevestigd en u diende hiertegen geen cassatieberoep in. De

daaropvolgende asielaanvragen werden telkenmale niet in overweging genomen gezien de door u nieuw aangebrachte elementen waaruit kon worden besloten dat zij de kans op internationale bescherming aanzienlijk verhoogden niet afdoende waren. Uw vierde asielaanvraag werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gezien uw bewering dat uw verwestering een probleem zou vormen niet aannemelijk is. In uw huidige, vijfde asielaanvraag verwijst u nogmaals naar het geheel van bovenstaand aangehaalde argumenten. Daar deze reeds in het verleden werden behandeld, is hier geen sprake van een nieuw element. In uw vijfde asielaanvraag verwijst u ook naar nieuwe bewijzen en foto's die u zou hebben, maar u legde enkel een attest neer van 'le Mimis Groupe' waaruit uw betrokkenheid bij deze verenging blijkt. Echter blijkt nergens uit dit attest dat u daardoor problemen zou krijgen bij een eventuele terugkeer naar Pakistan. Andere stukken legde u evenwel niet voor. U specificeert ook nergens over welke documenten het hier precies gaat of welke impact deze op uw asielaanvraag zouden kunnen hebben. Het CGVS kan deze niet voorgelegde documenten dus niet inschatten. Daar deze asielaanvraag die over geen enkel nieuw element beschikt slechts enkele dagen voor uw voorziene repatriëring werd ingediend, ontstaat dan ook het vermoeden dat u deze asielaanvraag enkel indiende ter uitstel van deze repatriëring.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in

de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit Pakistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land.

Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het noordwesten van Pakistan. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas en Khyber- Pakhtunkwa.

In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich buiten uw geboortestreek of regio van herkomst te vestigen waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Pakistan blijkt immers dat hoewel de situatie in de provincies Baluchistan, Punjab , Sindh , en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) weliswaar verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager is.

Zo is de veiligheidssituatie in de provincie Punjab grotendeels stabiel gebleven. Nagenoeg de helft van de in 2013 te betreuren doden werd het slachtoffer van terreurgeweld, hoofdzakelijk gepleegd door de Pakistaanse Taliban en Lashkar-e-Jhangvi. Deze terreuraanslagen vonden voornamelijk plaats in de stad Lahore en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie, waar het overwegend rustig bleef. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal terreurdaden, alsook het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daarnaast omvatte het geweld in de provincie sektarisch geweld, etno-politiek geweld, grensaanvallen en geweld tussen politie en criminelen. De meeste geweldincidenten in de provincie Punjab vonden plaats in de verkiezingsmaand mei.

Uit dezelfde informatie blijkt dat de situatie in de provincie Sindh weliswaar nog verre van ideaal is, doch is het geweld hoofdzakelijk in de miljoenenstad Karachi geconcentreerd en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. De stad kampt met etno-politiek, terroristisch, sektarisch en crimineel geweld. Niettegenstaande het terreurgeweld in de stad toenam, betrof de meerderheid van de terreurdaden die er in 2013 plaatsvonden targeted killings. Hierbij springen vooral de gerichte moordaanslagen op de aanhangers van de rivaliserende politieke partijen in het oog. Voorts blijkt dat het sektarisch geweld in de stad Karachi weliswaar oplaaide, doch dat de meerderheid van de sektarisch geïnspireerde terreurdaden gerichte moordaanslagen betrof. Uitzonderlijk vonden er in Karachi ook grootschalige terreuraanslagen plaats.

Voorts dient vastgesteld te worden dat het conflict tussen separatisten en de overheid in Balochistan qua intensiteit niet te vergelijken is met de gewapende strijd in het minder bevolkte FATA. De opstand in Balochistan wordt doorgaans als een 'low-level insurgency' genoemd. Uit dezelfde informatie blijkt dat het merendeel van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden doelgericht van aard zijn en toe te schrijven is aan nationalistische militanten. De Pakistaanse veiligheidsdiensten en het leger worden op hun beurt verantwoordelijk geacht voor de aanhoudende verdwijningen en extrajudicial killings van nationalistische militanten en terreurverdachten. Verder betroffen de opvallendste terreuraanslagen in de provincie een aantal grootschalige aanslagen waarbij de sjiitische Hazara-minderheid in Quetta geviséerd werd. Ook overheidspersoneel en de infrastructuur van de Pakistaanse overheid vormen doelwitten. Het geweld is voorts voornamelijk geconcentreerd in de stad Quetta en komt in mindere mate voor in de rest van de provincie.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat de situatie in PcK relatief stabiel en kalm is gebleven. In 2013 vonden er in geheel PcK zes aanslagen plaats, waarbij 18 doden te betreuren vielen. Daarnaast vonden er aan de Pakistaans- Indiase grens 68 schendingen van het staakt-het-vuren plaats, doch er is geen sprake van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten aan voornoemde grens.

Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en PcK voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in PcK actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt tevens dat de bewegingsvrijheid in Pakistan weliswaar beperkt is in bepaalde regio's, maar dat dit niet geldt voor het gehele land. Het vrij verkeer van burgers op het Pakistaanse grondgebied wordt in beginsel niet verhinderd. Evenmin bestaan er voor migranten significante belemmeringen bij het verwerven van een job, een woonplaats of andere faciliteiten. Migrant worden blijkens de beschikbare informatie geenszins met onoverkomelijke hindernissen geconfronteerd. De escalatie van het gewapend conflict in 2009 heeft er weliswaar toe geleid dat er in 2009 enkele beperkingen werden opgelegd aan de toegang en verblijf in de provincies Sindh en Punjab. Echter, uit dezelfde informatie blijkt dat daar sinds 2010 geen sprake meer van is. Het grondoffensief dat het Pakistaanse leger in de zomer van 2014 opzette in Noord-Waziristan creëerde een nieuwe vluchtelingenstroom. In de provincie Sindh ontstond weerstand tegen de instroom van vluchtelingen uit Noord-Waziristan. Dit verzet bleef beperkt tot politieke stellingnames, manifestaties en occasionele wegblokkades door plaatselijke bevolkingsgroepen.

Verder blijkt dat in de praktijk de meerderheid van de ontheemden niet kiest voor opvang in een vluchtelingenkamp waar de situatie problematisch is, maar wel via eigen politieke, economische en sociale netwerken een onderkomen zoekt in gastgezinnen of private accommodatie, voornamelijk in de steden. In het algemeen is er in Pakistan een trend van verstedelijking, die tal van economische mogelijkheden biedt aan interne migranten en waarvan ook vele ontheemden uit de noordwestelijke regio's gebruik maken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in een van de grote Pakistaanse steden vestigt.

Reeds bij uw vorige asielaanvraag werd omstandig uiteengezet waarom u over een redelijk intern vluchtalternatief beschikt. Nergens uit uw laatste asielaanvraag blijkt dat deze situatie voor u persoonlijk gewijzigd is.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in één van de grote steden die gelegen zijn in provincies waar thans geen sprake is van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering en het minstens een tweede beslissing tot niet-inoverwegingneming betreft. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste (lees: enig) middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A van het Verdrag van Genève, artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 3 EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet past verzoekster de verschillende elementen uit de definitie van het begrip ‘vluchteling’ toe op haar eigen situatie. Zij herhaalt dat zij vreest vervolgd te worden omwille van haar verwesterde persoonlijkheid en stelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om rekening te houden met haar profiel en het feit dat zij haar profiel publiek heeft gemaakt. Zij verduidelijkt dat zij in Pakistan en in België zware moeilijkheden heeft meegemaakt.

Verzoekende partij meent dat verwerende partij heeft nagelaten om rekening te willen houden met het attest van Mimis Groupe. In dit attest werd de samenwerking van verzoekster bevestigd met deze organisatie. Deze organisatie maakt filmpjes over de regeringen in de oorlogslanden. Verzoekster meent dat zij omwille van deze samenwerking gevaar voor vervolging loopt in haar land van oorsprong.

2.2. Voorts wijst ze op haar publiek optreden op internet en facebook waar ze zich manifest niet gedraagt zoals verwacht wordt van een pashtonse vrouw en voorts wijst verzoekster er op dat ze al vier jaar als een alleenstaande vrouw in België verblijft en zich tijdens haar verblijf in België artistiek ontwikkeld heeft. Ze meent dat ze bij een eventuele terugkeer het risico loopt om zowel door haar eigen familie, stam als door de Taliban vervolgd te worden.

Verzoekster meent dat verweerster heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom: Het leven van verzoekster niet in gevaar is omwille van haar artistieke activiteiten; Het leven van verzoekster niet in gevaar is omwille van haar gedrag in België; Het leven van verzoekster niet in gevaar is omwille van haar foto's op facebook; Het leven van verzoekster niet in gevaar is omwille van haar verwestering; Zij de link, vermeld in de begeleidende brief d.d. 5 januari 2015 van de raadsman van verzoekster, niet op een zorgvuldige wijze onderzocht heeft en besluit dat een dergelijke handelswijze neerkomt op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ten slotte verwijst verzoekster ter staving van haar betoog naar landeninformatie en rechtspraak.

2.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.4. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een meervoudige asielaanvraag niet in overweging te nemen indien door de asielzoeker geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij/zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt. De in het eerste middel aangevoerde schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen mist dan ook juridische grondslag.

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekster haar vijfde asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar eerdere asielaanvragen heeft uiteengezet. Hieruit blijkt dat verzoeksters initiële verklaringen dat ze een geheim huwelijk aanging met een man van haar keuze die gedood werd, strijdig, vaag en ongeloofwaardig werden bevonden en het huwelijksattest die ze neerlegde, vals bleek. Voorts heeft verzoekende partij ook een vals (onvolledig) FIR neergelegd en kon ook aan het overlijdensattest van haar beweerde echtgenoot geen bewijswaarde worden gehecht nu verzoeksters verklaringen strijdig waren met de inhoud ervan. De CGVS heeft verzoeksters vierde asielaanvraag ten gronde onderzocht en verzoekster nogmaals gehoord over haar verwesterd profiel, haar optreden in Memis en de eventuele gevolgen hiervan bij een terugkeer naar Pakistan.

Verzoeksters huidige asielmotieven inzake haar profiel steunen op deze van de vierde asielaanvraag waar (zie beslissing CGVS van 12 februari 2015) werd gesteld *“Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een goed opgeleide vrouw bent die bovendien een zus in Islamabad heeft wonen. U gaf aan dat zowel het contact met uw zus als met uw schoonbroer altijd goed was geweest (CGVS p.3).*

U haalde wel aan dat zij het risico niet zouden nemen omwille van de problemen die u met uw broers omwille van het verboden huwelijk had. Echter kon u de problemen met uw familie (broers en ooms) niet aannemelijk maken waardoor dergelijk risico niet aanvaard wordt. U gaf voorts aan dat zij u, los van de problemen met uw familie, wel zouden opvangen, maar dat zij de levensstijl die u gedurende de laatste 4 jaar in België hebt opgebouwd niet zullen aanvaarden (CGVS p.4, 11-12). Echter werd reeds gesteld dat bepaalde aanpassingen (zoals omgang met mannen, uitgaan en bepaalde kledingvoorschriften) van uwentwege om zich aan bepaalde culturele standaarden of normen aan te passen geen inbreuk vormen op uw fundamentele rechten en dergelijke aanpassingen dan ook niet als onoverkomelijk kunnen worden beschouwd. U en uw advocaat gaven verder aan dat u moeilijkheden zou hebben om werk te vinden en dat het voor een alleenstaande vrouw niet mogelijk is om alleen in Pakistan te leven (CGVS p.8). Uw advocaat verwijst hierbij naar een UK rapport waarin verwezen wordt naar de problemen die een alleenstaande vrouw kan ondervinden en eveneens naar problemen die vrouwen kunnen ondervinden om werk te vinden. Echter werd geopperd dat u bij uw zus en uw schoonbroer kan leven, waardoor u niet alleen hoeft te leven. Betreffende de problemen om werk te vinden refereerde uw advocaat naar een artikel waarin het voorbeeld wordt gegeven van een vrouw die ondanks haar medisch diploma niet kon werken omdat zij van haar familie verplicht was te trouwen. Voorts wordt er verwezen dat slechts 20 procent van de vrouwen werkte terwijl dit bijna 80 procent voor de mannen was (brief advocaat). Echter blijkt dat u ook in Peshawar kon werken, u hoogopgeleid bent, u een gedegen talenkennis hebt (waaronder het Engels) en uit informatie waarover het Commissariaat- generaal beschikt blijkt dat er in Islamabad veel werkmogelijkheden zijn waardoor het feit dat er discriminatie op de arbeidsmarkt voor vrouwen is in Pakistan onvoldoende is om aan te nemen dat het voor u niet mogelijk zou zijn om er te werken of dat uw familie u dit zou verbieden (landeninformatie 3). Bijgevolg kan gezien u de problemen met uw familie niet aannemelijk kan maken, u een zus in Islamabad heeft met wie u altijd een goed contact heeft gehad en u zowel over professionele ervaring als over een gedegen opleiding beschikt, besloten worden dat u zich ergens anders in Pakistan kunt vestigen”.

2.6.2. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Aldus is komen vast te staan dat verzoekster niet gehuwd was en kan aldus evenmin enig familiaal probleem die dit aanbelangt

2.7. Ter ondersteuning van haar vijfde asielaanvraag legt verzoekster een attest van 'le Mimis Groupe' neer (per email op 24 maart 2015). Ter terechtzitting wordt nog een nota neergelegd met een brief van Amnesty International en CIRA en landeninformatie over Pakistan.

2.8. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect*

refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

2.9. Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.10. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoeksters verklaringen en de door haar in het kader van huidige asielaanvraag bijgebrachte documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar vorige asielaanvragen op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar uiteengezette asielmotieven en waarbij werd gesteld dat verzoekster geen nood aantoonde aan bescherming.

2.11. Het komt aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar verzoekster evenwel in gebreke blijft. Zij komt in wezen niet verder dan het louter herhalen van haar verklaringen afgelegd in vorige asielaanvragen in het bijzonder tijdens de vierde asielaanvraag. Voorts kunnen blote beweringen en speculaties van harentwege geen vrees voor vervolging aantonen. Het hoeft dan ook geen betoog dat verzoekster met een dergelijk verweer niet vermag afbreuk te doen aan de vaststellingen en overwegingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier.

2.12. In de mate verzoekster verwijst naar haar facebook-pagina en stelt dat haar internetgedrag in strijd is met de islamitische regels, benadrukt de Raad dat dit asielmotief reeds werd beoordeeld in het kader van haar vierde asielaanvraag. De Raad herhaalt dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd. Bovendien toont verzoekster geen problemen aan met haar gezin zodat een vrees voor de familie niet kan overtuigen. Dat verzoekster haar verwesterd gedrag niet zal kunnen volhouden is dan evenmin overtuigend nu verzoekster ook in Pakistan vóór haar komst naar België reeds een universitair diploma had wat inhoudt dat ze uit een milieu komt dat dit toelaat en kan financieren. Verzoekster kan zich dan ook niet steunen op de algemene bewering dat Pakistan conservatief en patriarchaal is en dat de Afridi in het bijzonder tegen verwestering zijn te meer nu ze zelf stelt dat ze de volledige steun had van haar moeder en zussen. Verzoekster is dan ook geen alleenstaande vrouw maar heeft degelijke familiale steun en maakt geen beschermingsnood aannemelijk laat staan internationale bescherming noch een reden tot interne hervestiging. Ten slotte kan ze nog minder beweren dat ze een gescheiden vrouw is nu niet is aangenomen dat verzoekster ooit gehuwd was. Verzoeksters verwijzing naar het arrest rechtspraak (SN & HM (Divorced women – risk on return) Pakistan CG [2004] UKIAT 00283 (25 May 2004); § 39 van Elgafaji arrest) en landeninformatie over de situatie van alleenstaande en gescheiden vrouwen in Pakistan is dan ook niet ter zake.

2.13. Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde stukken werd zoals verwerende partij ter terechtzitting stelt reeds ingegaan in de CGVS beslissing inzake de vierde asielaanvraag en wordt ook thans opnieuw gesteld:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt bovendien niet dat asielzoekers die verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat afgewezen asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan gescreend en ondervraagd kunnen worden door de FIA om na te gaan of zij gezocht worden voor criminele feiten in Pakistan. Dit onderzoek omvat onder meer mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Indien blijkt dat de betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving of gezocht wordt voor criminele feiten in Pakistan kan hij aangeklaagd worden. Uit het gegeven dat asielzoekers bij een terugkeer naar Pakistan mogelijk strafrechtelijk vervolgd kunnen worden wegens het overtreden van de Pakistaanse immigratiewetgeving kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende (straf)wetgeving aangaande mensenhandel of –smokkel of migratie te handhaven. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat overtredingen van de immigratiewetgeving, gaande van het illegaal uitreizen tot mensensmokkel, naargelang de ernst van de inbreuk bestraft kunnen worden met een boete en/ of een gevangenisstraf die kan oplopen tot vijf jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Voorts dient erop gewezen te worden dat verschillende onafhankelijke en betrouwbare (inter-)nationale (mensenrechten)organisaties, waaronder Amnesty International, Human Rights Watch en UNHCR in de afgelopen paar jaar geen melding hebben gemaakt van eventuele moeilijkheden die Pakistaanse staatsburgers (detentie, mishandeling, foltering) bij of na een gedwongen verwijdering naar hun land van herkomst ondervinden. De Britse asielinstanties bleken weliswaar een beperkt aantal klachten te hebben ontvangen van personen die beweerden slecht behandeld te zijn door de luchthavenautoriteiten, doch deze klachten betroffen hoofdzakelijk afpersing en hadden geen betrekking op mishandeling of het gebruik van fysiek geweld door de Pakistaanse autoriteiten. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de Dienst Vreemdelingenzaken, na melding van enkele sporadische incidenten op de luchthaven te Karachi, voorzichtig te werk gaat bij het repatriëren van Pakistaanse staatsburgers naar hun land van herkomst en de nodige (preventieve) maatregelen neemt. De schaarse berichten omtrent incidenten bij gedwongen verwijderingen naar Pakistan zijn niet van dien aard om te stellen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat Pakistaanse staatsburgers die gedwongen verwijderd worden naar Pakistan een reëel risico lopen blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet verboden behandeling of bestraffing”.

Daarbij dient er nog op gewezen te worden dat verzoekster legaal is vertrokken uit haar land en kan dus evenmin worden ingezien waarom ze ook thans geen paspoort kan krijgen. Dat verzoekster met een vals Turks visum, wat verzoekster ter terechtzitting corrigeert in vals Iraans visum, zou zijn vertrokken is een loutere bewering en kan haar legaal vertrek uit haar eigen land niet aantasten.

2.14. Ten slotte voert verzoekster geen elementen aan die de beoordeling van de CGVS inzake de Pakistan kan weerleggen: *“Dient voorts opgemerkt te worden dat het Commissariaat-Generaal de veiligheidssituatie in Pakistan voortdurend opvolgt. Uit een overzicht van recente landenrapporten betreffende de actuele veiligheidssituatie in Pakistan, waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan Overzicht van recente landeninformatie met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, dd. 12 november 2014) blijkt dat de aard, de omvang en de systematiek van het geweld dat zich in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan en Pck voordoet, in het afgelopen jaar niet fundamenteel gewijzigd is.*

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de provincies Balochistan, Punjab, Sindh, en in Pck actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet”.

De ter terechtzitting neergelegde bladzijde waaruit summier geciteerd wordt uit mensenrechtenrapporten kan slechts herhalen dat het geweld in Pakistan kan oplopen, wat de commissaris-generaal niet betwist en meegenomen heeft in zijn beoordeling.

2.15. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.16. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoeksters verklaringen en de door haar bijgebrachte nieuwe elementen, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekster in het kader van haar derde asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.17. Waar verzoekster vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoekster vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.18. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK